

Ірина Лазуткіна

ЄНОТИК БО і повітряна куля

Намалював
Ростислав Попський

Львів
Видавництво Старого Лева
2019

Вибачте, мені зараз не дуже зручно говорити, бо я ще не закінчив ранкове полоскання будь-чого. Незважаючи на те, що сьогодні вихідний, у мене чимало справ. У єнотів завжди повно справ, і навіть коли здається, що їх завершено, одразу ж з'являються нові. Я ретельно прополоскав зубну щітку після того, як почистив зуби, прополоскав весь набір качечок для ванної і вже взявся полоскати мило, але подумав, що воно, мабуть, і так чисте. Для впевненості все-таки оглянув його з усіх боків. Справді, чисте. Хух! Отож у мене є кілька хвилин, щоб розповісти свою історію.

Якщо ви ніколи не бачили живих єнотів, то спеціально для вас я щойно зробив селфі. Кажуть, що робити селфі соромно, і що це дурні витребеньки. Але я тільки разочок і більше не буду, чесно.

Мене звати Бо, і я не розумію, навіщо щодня полоскати все підряд. Батьки кажуть, це тому, що ми — єноти-полоскуни і завжди маємо дбати про чистоту всього, чого тільки можна. Може й так, бо вони, як і всі єноти нашого лісу, працюють на фабриці

всеохопного полоскання «Чистодія». Тато майструє нові моделі посудомийних машин для найбільших лісових ледарів: лемурів, коал та лінивців. А мама вигадує нові запахи мила. Мое улюблене пахне печивом, і з нього можна пускати бульбашки у вигляді повітряних куль. Мама створила його спеціально для мене.

Я дуже люблю повітряні кулі. Тому я не тільки єнот-полоскун, а й перший та єдиний у світі єнот-повітроплавець. Уже тиждень я займаюсь у «Школі пілотів», аби навчитися літати на тій повітряній кулі, яка час від часу здійснюється над нашим лісом. Вона величезна і дуже гарна. Тому я завжди проводжаю її поглядом або фотографую.

Та, сказати по правді, моїй сім'ї таке захоплення не до вподоби:

— Бо, ну чому ти не хочеш записатися до «Школи ремонту пральних машин»? Дядечко Бош зробив би з тебе хорошого спеціаліста! — чую від тата кілька разів на день. Іноді він ще пропонує вступити до «Школи виготовлення душових кабінки», де якраз почали робити височезні кабінки для жирафів. А ще є «Школа розпису басейнів фарбою, що світиться під водою». Тато каже, що такі басейни зараз дуже популярні серед гіпопотамів. А гіпопотами багаті і добре платять, тому я міг би непогано на цьому заробляти, коли виросту.

Тато ніяк не може змиритися з тим, що я хочу літати, а не полоскати.

— Синку, все це повітроплавання — таке небезпечне! — нарікає мама щоразу, коли я збираюсь на уроки. — А якщо ота ваша куля лусне десь на висоті? Або розірветься навпіл?

Мама ніяк не може зрозуміти, що повітроплавання — це так само безпечно, як пускати мильні бульбашки. Принаймні так я думав спочатку.

Поснідавши, я вдягнув льотний комбінезон, закинув на плечі рюкзак повітроплавця і рушив до школи. Знаєте, рюкзак єнота-повітроплавця дуже відрізняється від рюкзака єнота-полоскуна. Якщо раніше я носив із собою всілякі мийні засоби, щітки усіх можливих розмірів та форм, м'які та жорсткі губки — то зараз за моєю спиною був набагато серйозніший багаж. Це детальна карта нашого лісу та прилеглих територій, різноманітні запальнички та водонепроникні сірники, радіостанція з додатковим комплектом батарейок, дві пари рукавичок, окуляри, блокнот і ручка, трав'яний чай у термосі, повітроплавне печиво і найцінніше — компас. Його мені подарувала моя подруга Ая. Тому я йшов лісовою стежиною радісно і безтурботно, пишаючись собою та своїм рюкзаком.

Я радів усьому довкола. А найперше — новим знанням. Всього за тиждень я вивчив, з чого складається повітряна куля і як вона літає. Скоро і ви про все детально дізнаєтесь. Я поки коротко скажу: треба лише нагріти повітря всередині оболонки, наповнивши її теплом, і куля полетить, бо навколо холодніше. Тепло завжди підіймається вгору. І, щоб злетіти, треба й самому бути теплом. Тут недостатньо вогню з пальників. Так сказав наш учитель Ас на першому занятті. Я подумав, що це важливо і вирішив записати, щоб не забути. Спинився, дістав блокнот, у якому майже не лишилося вільного місця, і занотував важливе.

Сторінка виглядала так:

1. Прибрати у кімнаті: протерти пил, поскладати одяг та підручники.
2. Винести сміття.
3. Помити посуд: прополоскати тарілки, чашки, склянки, глечики.
4. Зробити вологе прибирання у вітальні.
5. Пересадити кактуси.
6. Тепло завжди підіймається вгору. І щоб злетіти, треба й самому бути теплом.

А потім подумав: як це — самому бути теплом? Може, треба тепло вдягатися? У мене ж теплий комбінезон. І шапка. Все правильно. А може, це коли ти хворієш і маєш підвищену температуру? Ні, мабуть, я щось наплутав.

Отож, друзі, — мовив наш учитель Ас, поважний ведмідь, директор школи пілотів, — хто мені скаже, чому влітку на повітряній кулі можна літати лише на світанку та пізно ввечері?

— Тому що вдень земля нагрівається сонцем. Тепле повітря від землі підійматиме кулю вгору або опускатиме вниз, — відповів бобер Гео.

— І що в цьому поганого? — намагався уточнити Ас.

— А те, що куля стає некерованою і може різко вдаритись об землю! — вигукнув я.

— Молодці. Все правильно. А якщо все ж таки мені закоротить політати серед білого дня? Як спланувати політ?

Учні замислились.

— Вдень можна політати на дельтаплані! — запропонував Гео.

— Або на ракеті! — додав бурундук Іон.

— Пане Асе, а ви літали на ракеті? — почулося з останніх рядів.

— Коли я був молодим, то облітав на ракеті всі планети, де живуть космічні бджоли, які роблять космічний мед із космічних квіток, — гордо відповів Ас.

«Нічого собі! Оце так!» — не приховували здивування мої однокласники.

— А зараз? Зараз чого не літаєте?

— А візьмете нас, коли наступного разу летітимете?

— А хіба бджоли живуть на інших планетах?

— А вони там що, у скафандрах літають? — посипались запитання, вигуки, сміх, від яких клас ледь не перетворився на вулик.

— Ану, тихіше! Справжні повітроплавці спочатку піднімають лапу, а вже потім запитують, — намагався вгамувати галас наш наставник. — Є ціла бджолина галактика під назвою «Сота». Там у вуликах можна знайти не тільки звичайний мед, а й медові льодяники, медове желе, медові тістечка і навіть цілі торти-медівники. Але смачнішого меду за наш, лісовий, я так ніде й не скуштував. От і не літаю більше. Та й ракета уже ледве дихає. Хто захоче детальніше дізнатися про космічний мед або роздивитися карту бджолиної галактики, може підійти до мене після уроку. А зараз — самостійна робота.

Весь клас зітхнув, бо слухати про космос — це набагато цікавіше, ніж писати самостійну. Я теж не дуже люблю письмові

